

A Panasonic Lumix G Macro 30 mm F2.8 ASPH. MEGA O.I.S. tesztje

Külsőségek

A Panasonic 30 mm-es makró optikája annyira új, hogy itthon még sehol sem kapni, sőt, a gyártó magyar honlapján még fel sincs tüntetve, mint létező termék. Persze, a Panasonic-nak már van egy nagyszerű makrója, mégpedig a [45 mm F2.8](#), amely 35 mm-es rendszerre átszámolva egy 90 mm-es objektív látószögét nyújtja, azonban meglehetősen magas ára miatt sokan nem engedhetik meg maguknak. Ha a natív m4/3-os alternatívákat nézzük, akkor még az [Olympus 60 mm F2.8 lencserendszere](#) jöhet szóba, ráadásul annak jóval kedvezőbb az ára (bő 80 000 forinttal olcsóbb, mint a Panasonic negyvenötöse). Nem tudni, hogy a Panasonic tervezőmérnökeit végül mi győzte meg arról, hogy építsenek még egy makró objektívet, hiszen az újonc gyújtótávolságát nézve sem a 45-össel, sem a 60-assal nem verseng, hanem egy teljesen új látásmódra készíti, kényszeríti a fotóst. 30 milliméter (ekv. 60 mm) nem sok, itt aztán igazán közel kell menni a témához, ha 1:1 nagyítást szeretnénk elérni!

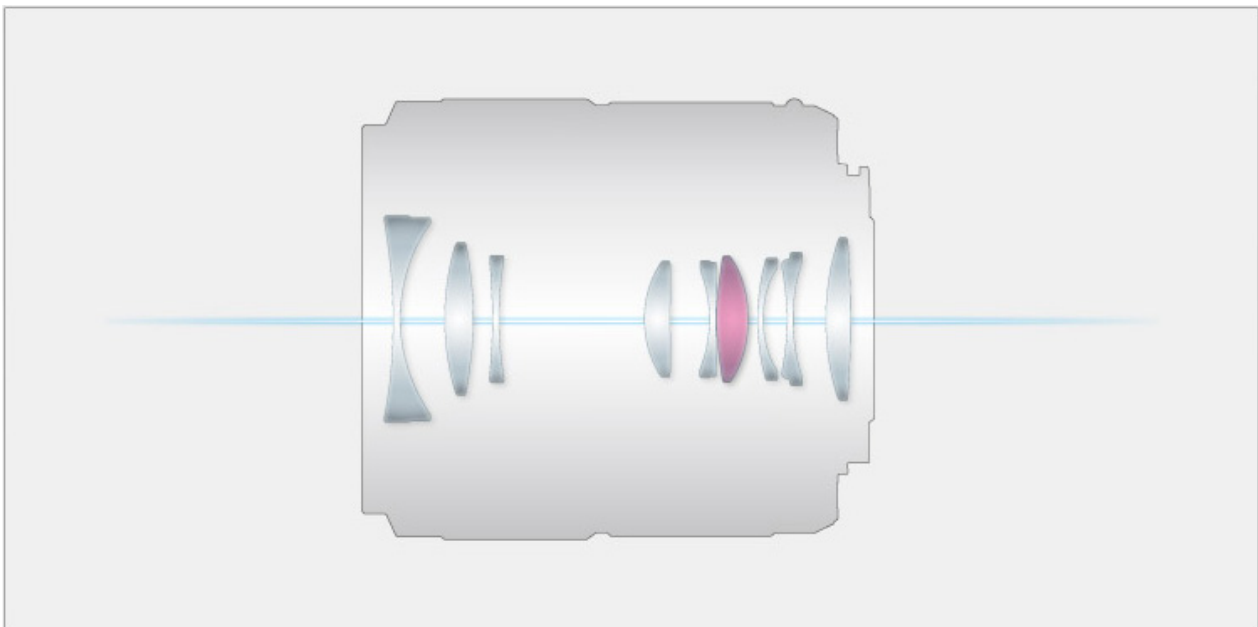

A **Panasonic Lumix G Macro 30 mm F2.8 ASPH. MEGA O.I.S.** nem időjárásálló, nincs rajta semmiféle kapcsoló (fókusz korlátozó, képstabilizátor be/ki kapcsoló), de fém bajonettel és teljesen zárt felépítéssel rendelkezik. Az élességállítás belsőleg történik, nem forog, nem mozog kívül semmi, tehát akár

CP szűrőket is gond nélkül használhatunk rajta, sőt, attól sem kell félni, hogy por megy a rendszerbe (azért homokviharba ne vigyük a hiányzó szigetelés miatt).

A tubus külseje kissé kopogós műanyagból készült, de igényes a kivitelezése; sorja, vagy öntési hiba sehol sem található rajta – érdemes megemlíteni, hogy ez a kis harmincas Japánban készült. A szűrőmenet átmérője 46 mm, tehát a szűrőkkel való felszerelés nem fog senkit sem anyagi csődbe dönteni.

Optikai felépítése – annak ellenére, hogy van beépített stabilizálás – viszonylag egyszerű: kilenc lencsetag látható kilenc csoportba rendezve, s csupán egyetlen lencsetag aszférikus. Az írisz hét lekerekített lamellából áll, aminek hála kellemes a háttérelmosás jellege (lásd később). A rekeszt F2.8 és F22 között lehet állítani, noha F11 környékén már azért észlelhető a diffrakció hatása. Az 1:1 arányú nagyítást a tíz centiméteres (legkisebb) fókusztnál érjük el (ez a frontlencsétől számítva kb. 2 cm!), ami azt jelenti, hogy ez az objektív elsősorban mozdulatlan témák megörökítésére alkalmas (például ékszerek, érmék, bélyegek és hasonló), hiszen nincs az az (élő) bogár, gyík stb., ami jó szemmel nézné, hogy ennyire belemásznánk a privátszférájába.

Élességállító gyűrűje kényelmesen széles, mozgása csillapított; a gyűrű azonban nem áll közvetlen mechanikai összeköttetésben a lencsékkel, hanem a „focus by wire”, azaz elektromechanikus elvet követi. Ennek előnyeit és hátrányait már számtalan fórumon kivesézték, most nem szeretnék ismét vitát gerjeszteni. A lényeg: ha lassan tekerjük, akkor finoman, lassan és apró lépésekben változik a fókusz, ha viszont „odalépünk neki”, akkor egyszerre egy nagyobb tartományt ugrik át az élességállítás.

Amint látható, a kis harmincas még az épp nálam vendégeskedő, kistestű DMC-GF7 vázzal is harmonizál, s mivel önsúlya csupán 180 gramm, még a kisebb géptestek sem lesznek orr-nehezek vele.

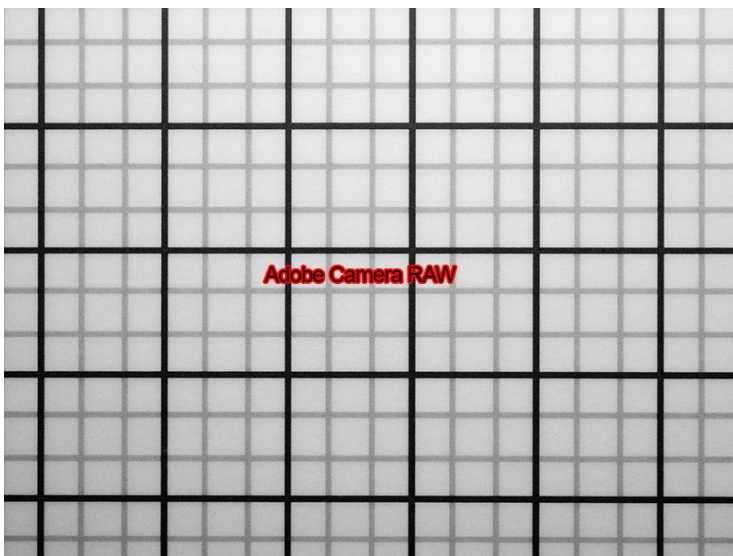
A tubus valamivel vaskosabb, és rövidebb, mint a nagyobb gyújtótávolságú Olympus objektívé, s ezáltal valamivel esztétikusabb látványt is nyújt (már ha lehet ezt így mondani egy optikánál). A belső élességállítású makró objektívek viszont nem ok nélkül hosszabbak, mint „sima” társaik: míg a korábbi makró lencserendszerek „orrukat nyújtogatták”, azaz a külső tubusból a fókusz (és egyben a nagyítás) állításával egyre jobban kinyúlt egy belső tubus, amire a frontlencse fel volt szerelve, addig a belső fókuszúaknál ilyen nincs, a külső tubuson belül mozognak a lencsetagok. Ennek két óriási előnye van a korábbi megoldással szemben: **1)** mivel kisebb tömeget kell mozgatnia a fókuszmotornak, ezért sokkal gyorsabb lehet az élességállítás, és **2)** az objektív hossza fix, tehát nyugodtan közel férközhetünk a témához, nem fogjuk „beleverni az objektív orrát”, hiszen annak hossza nem változik.

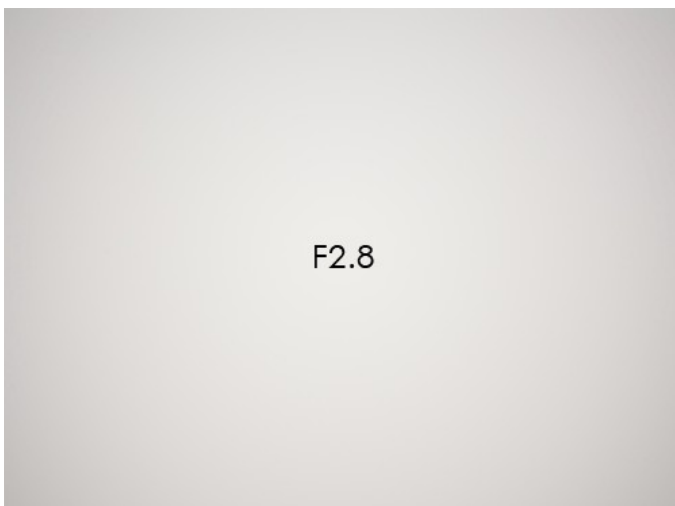
A Panasonic Lumix G Macro 30 mm F2.8 ASPH. MEGA O.I.S. nem rendelkezik távolságmérő skálával, nem mutatja sehol a mélységélességet, és a beépített stabilizátort is a fényképezőgépről kell be/ki kapcsolni. Sebj, mivel *ára körülbelül 120 000 forint körül alakul* majd, ezért ezek a hiányosságok még megbocsáthatóak, talán. Lássuk, milyen a kicsike képminősége!

Képmínőség

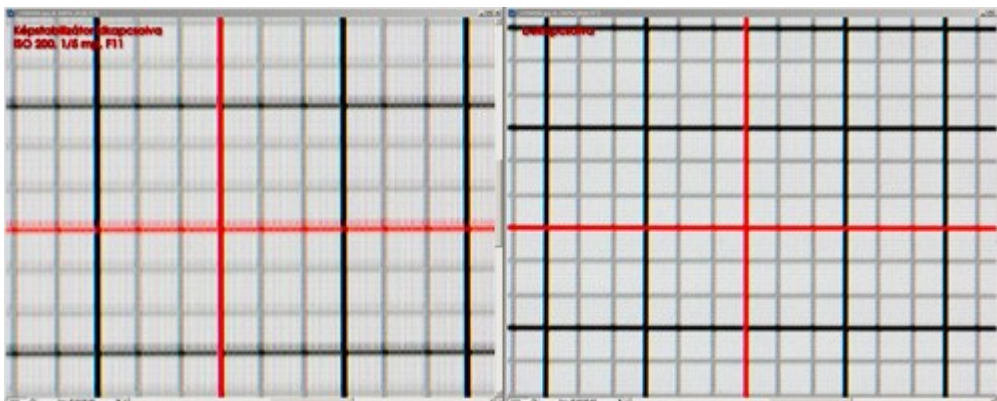
A Panasonic Lumix G Macro 30 mm F2.8 ASPH. MEGA O.I.S. lencserendszert [Panasonic DMC-GH3 fényképezőgéppel](#) teszteltem. Kizárólag RAW-ban fotóztam, a nyersfájlokat pedig az Adobe Photoshop CS6 próbaváltozatával és az Adobe Camera RAW legfrissebb, 8.8.0.397-es számú beépített moduljával hívtam elő. Egyes esetekben a [RawTherapee 4.2.73](#) 64-bites kiadását is segítségül hívtam, hogy leellenőrizhessem például a geometriai torzítás valós mértékét. Ez utóbbit viszont csak érdekességként érdemes nézni, hiszen a m4/3 rendszer pont attól olyan nagyszerű, hogy az objektívek képmínősége nem csak az optikától, hanem a feldolgozó motor képességeitől is függ. Első lépésben lássuk is a geometriai torzítás mértékét:

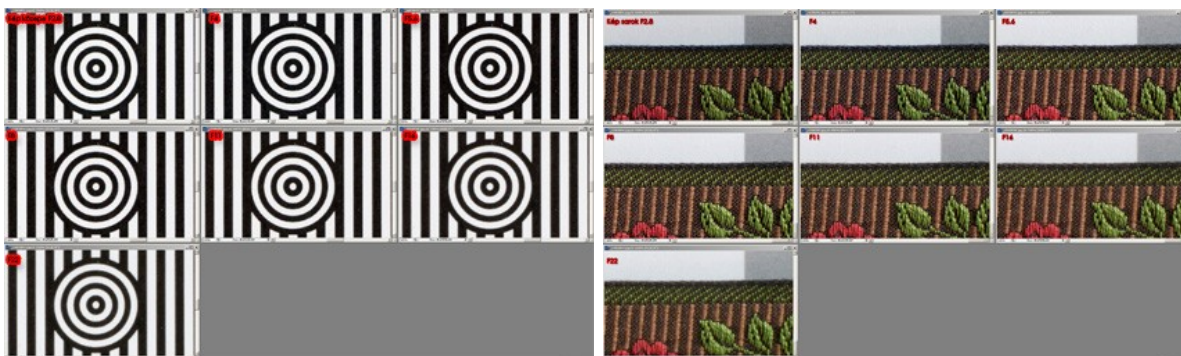
Látható, hogy az ACR a szoftveresen korrigált képet mutatja, s a RawTherapee által hívott fotón már látszik némi párnatorzítás. Mint azonban fentebb írtam, ennek semmiféle jelentősége nincsen, a m4/3 rendszer képalkotása egy egységes rendszerként tekintendő. A 30-as Pana még „nyersen” is állja a sarat.

A peremsötétedést néztem meg második lépésben, s itt azt tapasztaltam, hogy F5.6-tól szűkebb rekeszértékeken szűnik meg teljesen a jelenség. F2.8-on látható, F4-en még észlelhető, F5.6-on pedig csak a tesztképek alapos megfigyelésével jelenik meg a sarkokban a vignettálás. Ez a sötétedés képhíváskor egy mozdulattal korrigálható, és a való világban csak nagyon egyedi esetekben látható mértékű.

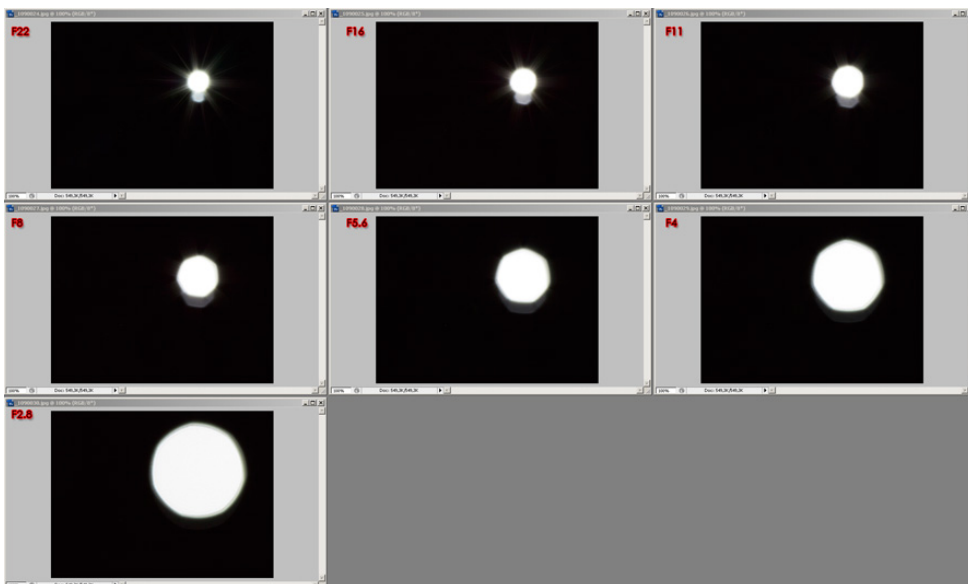
A beépített MEGA O.I.S. képstabilizátor valamivel gyengébb teljesítményű, mint a Panasonic POWER O.I.S. rendszere, de azért itt is kapunk 2-2,5 FÉ előnyt a stabilizátor nélküli használathoz képest. Mint azonban szinte minden esetben, itt is erősen befolyásoló tényező a fotós kora, kipihentsége, technikája stb.

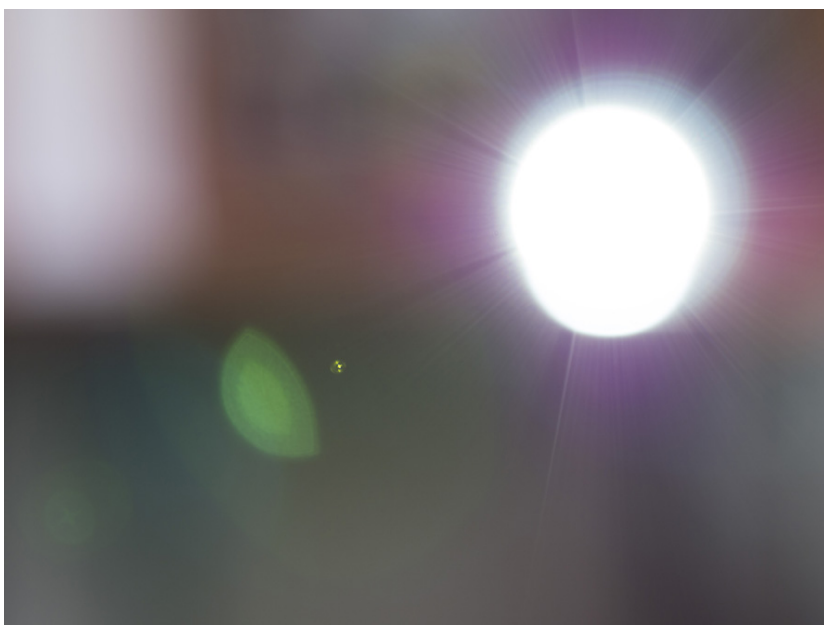
A tesztábrán a képesség vizsgálatakor azt tapasztaltam, hogy középen és a sarkokban egyaránt F4-től lesz igazán borotvaéles minden, szemmel látható képminőségbeli eltérést nem tapasztaltam kép közepe és pereme közt. A tesztábrákon is látható, hogy a diffrakció F11 környékén jelentkezik, majd szűkítve a rekeszt egyre erősebbé válik.

Szerintem a makró objektíveknek szebb a háttérelmosásuk, mint hasonló gyújtótávolságú és kezdő F-értékű társaiknak, de ez nyilván függ erősen a rekesz íriszének felépítésétől, a téma távolságától a háttérhez és a fényképezőgéphez képest is. A Panasonic Lumix G Macro 30 mm F2.8 ASPH. MEGA O.I.S. írisze hét lekerekített lamellából áll, ami elvileg hozza a jót. Bár

szerintem kerekesebb, lágyabb a több lamellából álló rekesz alkotta mosás, de erre az optikára sem lehet panasz.

F4 és F8 között azért látszanak a lamellák, de teljesen nyitva, illetve F11 és F22 között megint más képet kapunk. Azonban a műtermi, beállított képek ne vezessenek félre senkit, a képminták majd többet mondanak.

Becsillanásokkal reális körülmények közepette nem kell számolni, de erőltetett, radikális helyzetekben, ahol pontszerű, szembe világító fényforrást helyezünk a kompozícióba, ott azért a kis Pana is képes a becsillanásokra. Érdekes, hogy az objektív tubusán, a frontlencse körül nem található semmiféle rögzítési pont egy esetleges napellenző felcsavarozásához (gyárilag nem is kapunk hozzá – valószínűleg ezért).

Színhibákkal (CA, PF) nem találkoztam még a stúdióban sem; akár teljesen nyitott (F2.8), akár közepes (F8), akár teljesen leszűkített rekeszsel fotóztam, nem volt látható élelszíneződés a képeken.

Végül az élességállítás sebességére voltam kíváncsi, ami a GH3-mal karöltve nagyon sebes volt. A pontosság is 100%-os volt, csak nem minden esetben (témán) talált kapaszkodót a GH3 kontrasztérzékelése.

Értékelés

A Panasonic Lumix G Macro 30 mm F2.8 ASPH. MEGA O.I.S. egy fantasztikus optika! Persze, ez sem tökéletes, hiszen nincsenek rajta hasznos és kényelmi elemek (távolságmérő skála, képstabilizátor kapcsoló, fókusz limiter), azonban képminősége mindenért kárpótol. Ráadásul AF motorja is a Panasonic legújabb fejlesztése, így az már 240 kép/mp frekvenciájú, és teljesen csendes működésű. Nem tudom, hogy hátrány-e vagy előny az, hogy a gyújtótávolsága miatt igen közel kell menni a témához, hogy 1:1 nagyítást kapjunk; én személy szerint imádom az extrém közeli makrókat, s kis szerencsével akár izgó-mozgó bogarakat is lencsevégre lehet kapni vele (ilyenkor nem árt a gyors követő fókuszú fényképezőgép használata, amilyen például a Panasonic DMC-GH4, vagy az Olympus OM-D E-M1, illetve az [OM-D E-M5 Mark II](#)). Felépítése kissé kopogós (műanyag), de Japánban készül és (a vélhetően jó MEO miatt) nagyon jó a kivitelezés minősége. Valahol spórolnia kellett a gyártónak, ezért a nagy (és kissé drága) 45 mm F2.8-hoz képest nincsenek kezelőszervek, nem lehet rá napellenzőt tenni, de a lényeg, a képminőség, az megmaradt elsőrangúnak. Határozottan ajánlom, ezért jár neki a „Különösen Ajánlott” aranyérem!

